

Phần 14

Cecilia cảm thấy vô cùng may mắn vì cô đã không đường đột bỏ dở chương trình học đại học của mình. Đúng dịp kỉ niệm ngày cưới, tự nhiên cô cảm thấy chán nản với cuộc sống và tiếc nuối những gì đã qua. Lúc ấy cô nghĩ bỏ học là một cách để tự trừng phạt mình - bởi đã từ lâu, học là thứ duy nhất mang lại niềm vui cho cô trong cuộc sống. Cô không thể hiểu vì sao cô lại từng có ý nghĩ ấy. Ông Chúa, thầy Cavanaugh đã thật tốt khi giúp cô tự nhận thức vấn đề của mình. Thầy không cố tạo ra áp lực hay can ngăn cô, thầy đúng là một người hiểu biết và thực tế. Cô yêu thích các môn học của mình, đặc biệt là môn Đại số Cao cấp. Chiều chủ nhật là lúc Cecilia có thời gian để đi bất kỳ đâu, làm bất kỳ điều gì mình muốn, nhưng cô lại chọn cách tìm lời giải cho những bài Đại số khó trong giáo trình. Chẳng ai bắt cô phải như vậy nhưng cô làm điều đó hoàn toàn bởi sự hứng thú và lòng say mê môn học. Gần đây, một trong số các sinh viên đã rất khiêm nhã khi gọi Cecilia là cún cưng của thầy giáo. Cô không tin vì thầy Cavanaugh không phải là người không có đạo đức. Cecilia không thấy giận mọi người, mà chỉ thấy buồn cười vì chuyện này.

Trong suốt cuộc đời, cô chưa từng được ai ủng hộ và giúp đỡ tận tình như thế.

Cecilia kể với Ian cô đang học tập tốt như thế nào. Họ đã gửi thư điện tử cho nhau từ lúc anh bắt đầu lên tàu. Hôm qua cô nhận được một tấm bưu thiếp từ Úc. Anh không chọn tấm bưu thiếp in hình nhà hát opera nổi tiếng hay phong cảnh rừng núi đặc trưng của Úc, cũng không phải là những vĩa san hô. Cũng chẳng phải gấu túi hay canguru. Thay vào đó, Ian gửi cho cô một bức ảnh về bầu trời đêm. Bầu trời có dải Ngân hà với hàng triệu, hàng triệu vì sao lấp lánh. Mặt sau tấm bưu thiếp đầy những lời khen ngợi của anh về điểm số cao mà Cecilia đã đạt được trong học tập, cùng với đó là lời hứa sẽ dẫn cô đi ăn mừng khi anh trở về.

Cathy vẫn không cho Andrew biết chuyện cô có thai. Và Cecilia cũng không dám báo cho Ian về điều này. Việc Cathy vẫn giữ được thai nhi từ ngày này sang ngày khác đã là một chiến thắng rồi. Lần thứ nhất cô bị sẩy khi thai nhi được tám tuần, và lần thứ hai khi được mười hai tuần. Rõ ràng lần mang thai này kéo dài hơn so với hai lần trước, nhưng Cathy không mấy lạc quan dù sao thì cũng chưa thể nói trước điều gì được.

Cecilia là người duy nhất cô báo tin. Ngay cả mẹ đẻ của Cathy cũng không hay biết gì về việc này, Cecilia coi việc Cathy có bầu là một thông tin vô cùng quan trọng.

Hơn một giờ, Cecilia quyết định ăn trưa. Tiếng radiô vang lên đều đều, cô đang mở một hộp súp thì bản tin thời sự cắt ngang chương trình bốn mươi bài hát hay nhất.

“Đây là bản tin thời sự của KVI. Chúng tôi vừa mới nhận được thông báo là đã xảy ra một vụ nổ trên tàu *George Washington*, chiếc hàng không mẫu hạm có căn cứ đặt tại Bremerton. Hiện chúng tôi vẫn chưa biết nguyên nhân của vụ nổ này. Có khả năng đây là hành động của một nhóm khủng bố. Có rất nhiều tổn thất về người, nhưng chưa có thống kê chính xác về con số thương vong và mức độ thiệt hại. Chúng tôi sẽ tiếp tục gửi tới quý vị và các bạn những tin tức mới nhất trong các bản tin tiếp theo”.

Cecilia há hốc miệng, đánh rơi hộp súp. Toàn bộ súp bên trong đổ đầy ra mặt quày, nước nhỏ xuống sàn nhà. Rút một ít giấy ăn ra, cô bắt đầu lau dọn thì chuông điện thoại reo vang.

“Alô”, cô gần như hét lên khi chụp lấy ống nghe.

“Cậu nghe thấy tin gì chưa?”. Đó là Cathy.

“Vừa mới xong. Cậu biết được những gì?”.

“Chẳng gì cả... mình chỉ biết đó là một vụ nổ thôi. Mình đã gọi cho bà thanh tra của hải quân, nhưng bà ấy cũng chỉ vừa mới biết tin. Hải quân đã bố trí một khu vực ở căn cứ dành riêng cho thân nhân của những người trên tàu đợi tin đây. Ở đó chúng ta sẽ được biết mọi chuyện nhanh hơn ở nhà”.

“Mình sẽ đi”. Cecilia không một chút đắn đo xem sự xuất hiện của mình ở căn cứ có thích hợp hay không. Mặc dù đã nhiều tháng nay không sống cùng Ian, nhưng cô vẫn là vợ của anh.

“Đó là lí do mình gọi cho cậu”, Cathy nói, giọng thẳng thốt. “Cậu rẽ qua đón mình được không?”.

“Mình sẽ tới nhanh nhất có thể”. Rồi cô chợt nhớ ra. “Cathy, cậu có sao không?”.

“Cathy nức nở. “Mình nghĩ là không... Mình không biết nữa”.

“Cathy. Cậu phải cho mình biết”.

Cecilia nghe tiếng người bạn đang cố cầm nước mắt.

“Mình... mình bắt đầu thấy có dấu hiệu”.

“Khi nào?”.

“Sáng nay”.

“Có tệ lắm không?”. Đưa Cathy đến bệnh viện trước có lẽ quan trọng hơn.

“Không tệ lắm, không như hai lần sảy thai trước”. Tuy vậy, Cathy vẫn coi đó như dự báo rằng cô ấy sẽ mất luôn cả đứa con này.

“Mười phút nữa mình sẽ tới”.

“Cecilia, nếu không có cậu, không biết mình sẽ xoay xử ra sao”. Những giọt nước mắt khiến cô nghẹn ngào.

Tổng tất cả vào bồn rửa, Cecilia không kịp thay quần áo, cũng chẳng buồn chải đầu tóc hay trang điểm. Cô không muốn nghĩ đến chuyện có thể xảy ra với người chồng đang ở cách cô nửa vòng trái đất. Nếu cô có học được điều gì trong năm vừa qua, thì đó là điều gì cũng có thể xảy ra. Cô chỉ có thể hi vọng ở những điều tốt đẹp nhất.

Cathy đang ngồi trên bậc hè bên ngoài căn hộ thuê đợi bạn. Vừa thấy Cecilia tới, Cathy đứng bật dậy. Trông cô run rẩy và tái mét.

“Cậu có biết được thông tin gì khác không?”.

Cecilia hỏi.

“Không. Còn cậu?”.

Cecilia đã bật tất cả các kênh sóng phát thanh lên nghe trong lúc lái xe. “Toàn là những tin giống bản tin địa phương đã đưa”.

“Rất nhiều... người chết”

Cecilia không thể chịu nổi ý nghĩ ấy. “Minh sẽ đưa cậu tới bệnh viện”.

“Không, mình phải tìm hiểu xem có chuyện gì xảy ra với anh Andrew không”, Cathy nói. “Nếu chúng ta tới bệnh viện, sẽ phải mất hàng tiếng đồng hồ, và có thể họ sẽ giữ mình lại. Mình cần phải biết anh Andrew có sao không. Rồi mình sẽ đi, mình hứa đấy”.

“Có còn ra máu không?”.

Cathy lắc đầu. “Không, ơn Chúa”.

Cecilia lái xe thẳng tới căn cứ hải quân Bremerton và nhập vào dòng xe đang nối đuôi nhau qua trạm kiểm soát ở cổng vào. Dường như tất cả người thân của các thủy thủ trên con tàu Geogre Washington đều đến đây tìm kiếm thông tin. Một nhà chứa máy bay rộng rãi được bố trí để làm nơi tiếp đón, hàng trăm ghế ngồi được mang vào, kèm theo đó là nước uống và đồ ăn nhẹ.

Những người phụ nữ, những người đàn ông lớn tuổi và trẻ con tập trung thành từng tốp nhỏ. Cecilia ngạc nhiên trước tốc độ lan truyền của những tin đồn. Ba giờ chiều ngày hôm đó có thông tin đầu tiên về năm người tử nạn. Rồi Cecilia nghe thấy mười người chết, và cứ mỗi giờ, con số ấy lại tăng thêm. Sự thật về vụ nổ vẫn chưa được hé lộ, chỉ là những dự đoán mà thôi.

Một sĩ quan thông báo rằng vụ nổ là do sơ suất của những người trên tàu chứ không phải là do tấn công khủng bố như nghi ngờ ban đầu. Cecilia nghĩ rằng sẽ không một ai tin lời nói của viên sĩ quan ấy, đặc biệt là sau những gì đã xảy ra với chiến hạm USS Cole. Úc là một bến cảng thân thiện và hòa bình, nhưng chẳng ai dám đảm bảo là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Sau đó, họ được biết vụ nổ xảy ra tại kho vũ khí, thông tin đó khiến nỗi sợ hãi lan dần ra khắp căn phòng. Viên sĩ quan cho biết đã xác định được danh tính của ba người chết, nhưng chưa thể chắc chắn được là có bao nhiêu người bị

thương. Đến đêm, người ta thông báo tình hình đã được kiểm soát. Các đám lửa đã được dập tắt; hàng không mẫu hạm đã an toàn. Cuối cùng là giây phút tất cả cùng chờ đợi. Vị chỉ huy căn cứ tiến ra phía trước đọc danh sách những người bị thương.

“Đại úy Wayne Van Buskirk. Thiếu úy Jeremiah Smith. Hạ sĩ Alfred Hussey. Pháo thủ đự bị hạng nhất Gerald Frederickson. Pháo thủ dự bị hạng ba Charles Washington. Thủy thủ Janet Lewis...”. Cathy và Cecilia nắm chặt tay nhau. Mỗi cái tên được xướng lên trong căn phòng như một tiếng bom dội, theo sau đó là tiếng thở dốc hoặc tiếng kêu gào khóc. Và rồi tên của Ian cũng vang lên. Cecilia nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của chính mình; chân nhũn ra, cô ngồi thụp xuống ghế.

“Anh Ian”. Cô không chuẩn bị tinh thần, và không sẵn sàng với tình huống này. Cathy nắm chặt bàn tay cô, Cecilia siết mạnh, nhưng các ngón tay cô không còn cảm giác.

“Minh sẽ chờ cậu ở đây”, Cathy nói.

Cecilia mở to mắt nhìn Cathy, cô không hiểu tại sao bạn mình lại nói thế. Vì choáng váng, cô đã không nghe thấy lời yêu cầu của vị chỉ huy. Cathy ôm lấy cô và giải thích rằng cô phải đi lên phía trước, nói chuyện với viên sĩ quan thông tin.

Như một người mộng du, Cecilia chậm chạp len qua đám đông thân nhân và bạn bè của các sĩ quan hải quân. Cô nghe thấy tiếng trò chuyện, tiếng khóc và tiếng cười của mọi người như từ một nơi nào đó rất xa xôi vọng lại.

“Tôi là Cecilia Randall”, cô nói với viên sĩ quan. Cô cung cấp tên và cấp bậc của Ian, rồi chìa thẻ quân nhân ra.

Anh ta chỉ cô sang một viên sĩ quan khác. Lúc ấy, Cecilia gằn ngất xỉu. Dường như toàn bộ chuyện này là một giấc mộng. Điều đó không thể xảy ra. Không phải với Ian. Không phải với cô. Cô đã mất đứa con gái. Chắc chắn cuộc đời sẽ không tàn ác với chồng cô như thế. Hai tay thõng xuống, nắm thật chặt, Cecilia nín thở chờ đợi.

“Chị Randall?”.

“Vâng”. Cecilia bước về phía trước một vách nôn nóng. “Tôi là vợ của Ian Randall”.

Viên sĩ quan mỉm cười để trấn an cô. “Chồng chị chỉ bị xây xước và thâm tím thôi”.

“Liệu... liệu anh ấy có phải vào viện không?”.

“Không”. Anh ta xé một mảnh giấy và đưa cho chị. “Lí do chúng tôi yêu cầu nói chuyện với người thân của toàn bộ những người bị thương là để thông báo rằng mọi người có thể nói chuyện với thân nhân của mình”.

“Nói chuyện ư?” Cô không hiểu.

“Chúng tôi có một phòng đặt rất nhiều điện thoại. Nếu chị tới đó, người ta sẽ gọi đến tên chị rất nhanh thôi. Hãy đưa tờ giấy này cho viên sĩ quan phụ trách”

Cô sắp được nói chuyện trực tiếp với Ian. Cecilia kiềm chế thôi thúc muốn khóc thật to trong niềm vui mừng vỡ òa trong lòng. Trong lúc chờ đợi ở văn phòng bên trong cùng vài người vợ khác cô nhận ra mình thật may mắn khi chồng cô chỉ bị vài vết thương nhỏ.

Cô nhanh chóng được gọi tên. Cô cầm lấy điện thoại và òa lên khóc, “Anh Ian?”

“Ồn rồi, em yêu. Anh khỏe. Là anh đây”. Anh tóm lược lại chuyện đã xảy ra và nói hình như anh bị rạn hai xương sườn. “Anh rất khỏe mà, em biết rồi đấy”.

“Vâng, em vẫn biết là anh khỏe mà”, cô nói đùa trong nước mắt.

“Làm thế nào em biết tin về vụ tai nạn?”, anh hỏi.

“Em nghe đài trong lúc học...”.

“Đại số, anh cá đấy”, anh nói xen vào.

Cô mỉm cười. “Vâng. Anh biết không?”, cô nói thêm. “Thầy Cavanaugh khuyên em nên học một khoá kế toán vào kỳ tiếp theo. Em chưa bao giờ nghĩ tới ngành kế toán”.

“Em có thích ngành đó không?”.

“Em không chắc”. Nhưng càng nghĩ đến, cô càng thấy thích ý tưởng này.

“Anh chỉ có vài phút thôi”, Ian nói. Rõ ràng ai đó đã giục anh.

“Em biết”. Cô đã được cảnh báo về giới hạn thời gian. “Em mừng vì anh không bị thương nặng”. Cô đang cố gắng tránh nói đến điều tồi tệ nhất mà cô đã từng lo sợ.

“Anh cũng thế. Anh đang rất nhớ em. Tiếp tục viết thư cho anh nhé?”.

“Em sẽ viết”, cô hứa. Cô cũng rất mong thư anh. Cứ như họ đang hẹn hò vậy, chỉ có điều lần này những cuộc hẹn của họ ở dưới dạng những lá thư điện tử và bưu thiếp. Cách liên lạc ấy thật dễ chịu, nó đầy xa cách nhớ nhung, và nó nhắc cô nhớ lại lý do tại sao cô yêu anh. Hơn một phút sau, khi Cecilia còn chưa muốn thì họ đã phải kết thúc cuộc nói chuyện.

“Anh yêu em”, chồng cô nói.

“Em cũng yêu anh”.

Lời nói của cô khiến Ian lặng người đi vì hạnh phúc. Rồi anh hỏi thúc “Nói lại đi, Cecilia.

“Anh rất muốn nghe”.

"Em yêu anh, Ian Randall".

Cecilia cảm thấy âm áp và an toàn lúc cô trở lại phòng trung tâm, nơi Cathy đang đợi. Người bạn nhìn cô đầy lo lắng. "Anh ấy bị rạn hai chiếc xương sườn và cũng khá đau, nhưng không sao".

Mặc dù Ian đã che giấu sự đau đớn mà anh đang phải chịu, Cecilia vẫn cảm nhận được điều đó qua giọng nói của anh.

"Cậu đã sẵn sàng tới bệnh viện chưa?". Cecilia hỏi.

Cathy gật đầu. Trông cô rất bình thản. "Chúng ta có thể đi", cô nói, "nhưng mình có cảm giác chắc chắn rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Khi biết anh Andrew không nằm trong số những người bị thương, mình chẳng có gì phải lo lắng nữa".

Cecilia tin chắc là bạn mình hoàn toàn đúng.

Grace nhìn chăm chăm vào ngăn kéo trong chiếc bàn đầu giường của Dan. Chị đang ngồi trên giường đọc sách và không rõ vì lý do gì, chị thấy mình như bị hút vào nó.

Rất từ tốn, chị để mở cuốn sách mới nhất của John Lescroart xuống giường. Chiếc tủ của Dan vẫn y nguyên như lúc anh bỏ lại. Cuốn giải đố ô chữ vẫn ở trên mặt tủ, gáy sách đã quăn. Chiếc bình thủy tinh nơi anh ném những đồng tiền lẻ vẫn còn nguyên. Grace nhú mày, mở ngăn kéo ra. Bên trong là một xấp danh thiếp, mấy hoá đơn và một cuốn tiểu thuyết đóng bìa mềm anh chưa hoàn thành. Rồi chị nhìn thấy nó, Trong góc kia. Chiếc nhẫn cưới của anh.

Đã nhiều năm rồi anh không đeo. Sau khi nhận việc làm tại các khu rừng, anh đã tháo nó ra và chỉ đeo vào những dịp đặc biệt. Lần cuối cùng đeo nó, chiếc nhẫn trở nên khá chặt; gần như không vừa. Grace nhặt nó lên bằng hai đầu ngón tay. Chị nhìn chiếc nhẫn chăm chăm như thể vật vô tri này sẽ tiết lộ cho chị biết những bí mật của chồng mình. Tại sao anh ta trở lại vịnh Cedar? Sao anh ta lại liều lĩnh để mọi người trông thấy? Chị chỉ có thể lý giải rằng anh ta đã cố tình làm vậy. Đó là tất cả những gì anh ta muốn. Để chế giễu chị, để làm chị bẽ mặt. Anh ta đã về đây cùng một người đàn bà khác.

Grace nghiên rặng, ngắm soi chiếc nhẫn cưới, so sánh nó với chiếc nhẫn mỏng và bạc màu của chị. Sau từng ấy năm, chiếc nhẫn của anh ta trông vẫn mới nguyên, cứ như thể ngay từ khi bắt đầu đeo, anh ta đã không hề có ý định trân trọng lời thề nguyện

Cơn giận dữ lại sôi sục trong người Grace. Đột nhiên, chị lặn qua một bên và cùng với toàn bộ sức mạnh, chị ném mạnh chiếc nhẫn sang tường bên kia. Nó va mạnh vào bức tường tường và rơi xuống tấm thảm dưới chân chị. Grace thở hổn hển vì cơn giận dữ vẫn chưa nguôi. Cuối cùng, chị cũng lấy lại được bình tĩnh.

Với tay lấy cuốn tiểu thuyết, chị dựa lưng vào gối, nhưng nhanh chóng nhận ra mình khó có thể tập trung vào cuốn sách. Con giận dữ đột nhiên quay trở lại. Grace cố gắng kiềm chế, vô ích. Nó giống như việc chống chọi lại một cơn bão vậy. Tuyệt vọng, chị đưa hai cánh tay lên cao tỏ sự đầu hàng, bất lực.

Không biết phải làm gì, chị bước xuống giường và đứng chôn chân giữa phòng ngủ. Bàn tay chị nắm chặt đến nỗi móng tay bám sâu vào phần da mềm ở lòng bàn tay.

“Sao anh dám xuất hiện ở Vịnh Cedar cùng cô ta”, chị rít lên.

Các con gái chị không tin Dan có người đàn bà khác, nhưng Grace biết. Chị đã cảm nhận được điều đó. Chị chắc chắn có người nào đó khác, người đó đã xuất hiện trong cuộc đời anh ta từ rất lâu rồi. Kelly nhất quyết đòi bằng chứng cụ thể, nhưng Grace thì không cần đến nó mà vẫn có thể khẳng định điều mình đã chắc chắn. Dan có dấu hiệu phản bội chị đã vài năm nay. Khi đó, Dan tự nhiên trở nên xa cách với Grace về mặt tình cảm và có những hành vi cùng thái độ hết sức lạ lùng. Grace không còn nhớ được là những dấu hiệu ấy bắt đầu từ khi nào nữa. Nhưng Grace biết rằng đó chính là bằng chứng. Dan đã ngoại tình và cách cư xử lạ lùng của anh xuất phát từ cảm giác bị dẫn vật.

Nhờ Chúa, chị sẽ chứng minh được. Không phải với các con gái mà với chính bản thân. Dan để lại vài chứng cứ, chắc chắn là như thế. Và nó còn có thể ở nơi nào khác ngoài căn phòng này? Sau nhiều năm đọc truyện trinh thám, lẽ ra chị phải nghĩ tới điều này sớm hơn chứ nhỉ? Nó có thể là một thứ gì đó hết sức bình thường và có thể ở ngay trước mặt chị đây. Nó sẽ cho chị một bằng chứng ngoại tình cụ thể của Dan. Khôn kiếp! Nó ở đâu nhỉ?

Chị đập mạnh cho cánh cửa tủ bật ra và giật chiếc áo ra khỏi móc. Sức mạnh của cơn giận dữ khiến chiếc móc đu đưa như con lắc. Grace kiểm tra túi, ném chiếc áo sang một bên và với lấy chiếc khác.

Không có gì

So với chị, anh ta quá thông minh chẳng? Hay anh ta đã nghĩ đến chuyện tiêu hủy mọi chứng cứ? Nhưng Grace không chịu thất bại, không phải lần này. Chiếc sơ mi thứ hai nằm trên thảm cùng chiếc thứ nhất. Chẳng mấy chốc, sàn nhà đã chồng chất quần áo của Dan. Grace cố nâng hết số quần áo bằng tất cả sức lực và tổng chúng ra cửa trước. Nhìn chằm chằm vào đống quần áo với ánh mắt giận dữ, chị mở chốt và đẩy mạnh cánh cửa khiến nó đập uỳnh vào bức tường bên cạnh. Sau đó, đứng ở bậc trên cùng, chị quăng đống quần áo của chồng vào màn đêm. Grace lặp lại hành động ấy hết chiếc này đến chiếc khác cho tới khi một nửa số quần áo trong tủ bị ném ra giữa sân, một vài chiếc rơi rớt lại trên hiên nhà và vỉa hè. Và suýt nữa thì chị ném luôn cả chiếc áo ngủ bằng cô-tông của mình. Chị đá chân vào một chiếc áo sơ mi mặc kèm với áo x-mô-kinh của chồng ở bậc thang trên cùng rồi mạnh tay phóng nó vào đêm tối. Tiếp theo là một cặp quần, chị điên cuồng đá, ném từng cái từng cái một.

Chị nức nở, ngồi thụp xuống bên hiên nhà, úp mặt vào hai lòng bàn tay.

“Dan!”, chị hét lên. “Anh đang ở đâu? ANH ĐANG Ở ĐÂU?”

Không có tiếng đáp lại. Con giận dữ của chị cũng chẳng thể mang anh ta cùng tình yêu đã mất trở về. Khóc là tất cả những gì chị có thể làm lúc này. Chị cứ khóc, khóc mãi cho đến khi mệt vì kiệt sức.

Lau những giọt nước mắt trên má, chị lao đảo bước vào nhà, không buồn khoá cửa lại. Nếu kẻ nào đó muốn len vào nhà giết chị, chị sẵn sàng đón nhận cái chết. Như thế còn hơn phải chịu đựng cơn ác mộng này, còn hơn hàng đêm bước trong căn nhà trống rỗng và thừa nhận rằng người đàn ông mình yêu thương không còn muốn ở bên mình nữa. Dan đã từng nói gì với chị? Ý tưởng quái quỷ của anh ta là dành ba mươi lăm năm để sống cùng chị để sau đó biến mất. Anh ta đã nói điều đó ngay trước mặt chị mà không hề quan tâm đến cảm xúc của chị. Anh ta không quan tâm rằng những lời nói ấy còn tàn bạo hơn mọi thứ vũ khí.

“Tôi căm thù anh...”, Grace thì thào trong lúc lê bước chân trở lại giường. “Chúa ơi, tôi căm thù anh”. Cuộn tròn trong tư thế co quắp của một bào thai, chị lại nức nở khóc cho tới khi không còn giọt nước mắt nào.

Grace tỉnh giấc ngay khi có tia sáng đầu tiên. Chị không hề nhúc nhích mà vẫn nằm ở tư thế cũ, đầu gối chạm vào bụng. Hình ảnh của đêm qua ùa về trong tâm trí. Chị giống như một người đàn bà hoang dại đang tuyệt vọng cố gắng dứt bỏ cuộc đời mình khỏi Daniel Sherman.

Phòng ngoài có tiếng động, Dan ư? Có thể anh ta lắm chứ, Grace nhăn nhó nghĩ. Có vẻ như tên khốn đó xuất hiện và xử sự như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

“Mẹ ơi? Mẹ có sao không ạ?”.

“Mẹ ơi?”

Maryellen và Kelly. Lạy Chúa, không phải là các con gái của chị chứ. Grace không muốn chúng thấy mình trong tình trạng này.

Maryellen bước vào phòng ngủ, và khóc to, Grace nhắm mắt lại.

“Mẹ...”. Maryellen cúi về phía trước, vòng tay quanh người mẹ, kê má vào mái tóc của Grace. “Ồn rồi. Đừng khóc nữa, mẹ đừng khóc nữa”.

Mắt Grace rục rịch, thậm chí sau giấc ngủ kéo dài mấy giờ đồng hồ, chị vẫn có cảm giác như chưa hề chớp mắt được một giây phút nào.

“Đã xảy ra chuyện gì ạ?”. Kelly gặng hỏi. “Hãy cho chúng con biết chuyện gì đã xảy ra đi”.

Grace không biết giải thích thế nào về việc số quần áo tung toé khắp sân trước. Chẳng lẽ lại nói đó là kết quả của một cơn thịnh nộ? “Sao các con tới đây?”, thay vào đó chị hỏi.

“Bà Vessey gọi điện”, Maryellen giải thích. “Bà thức dậy và thấy quần áo của bố ở bên ngoài nên rất lo cho mẹ”.

“Ồ”.

“Mẹ có tin gì của bố không?”. Kelly hỏi dồn, sự háo hức trong giọng nói của đứa con đã giết chết Grace. Bằng cả trái tim, Kelly tin Dan yêu chúng hơn tất cả. Vì những đứa con, có lẽ anh ta sẽ nhanh chóng trở về với một lời giải thích hợp lí cho tất cả những chuyện đã qua.

“Mẹ có biết bố đang ở đâu không?”. Maryellen nhẹ nhàng hỏi.

“Không”.

“Bố... bố... đang... ở đâu?” Kelly giận dữ. Cô bé bắt đầu nức nở.

Grace không có bất kỳ câu trả lời nào cho các con gái mình. Bất chợt nhìn thấy chiếc nhẫn vàng lặn lóc trên tấm thảm ở bên kia căn phòng, chị tự nhắc mình rằng khi Dan bỏ đi, anh ta đã không thèm mang theo nhẫn cưới.

Justine không thể tập trung vào công việc của ngân hàng. Rõ ràng cô đã mắc đến hai lỗi và giờ mới chỉ là bảy giờ. Đây không phải là cách cô muốn để bắt đầu một tuần làm việc của mình. Chuyện liên quan đến cuộc họp lớp. Ban tổ chức đã gặp nhau vào tối thứ sáu để cùng ăn tối và bàn bạc. Mọi việc đã được bắt đầu từ hàng tuần trước đó và cuộc gặp mặt sẽ diễn ra trong vòng chưa đầy một tháng nữa.

Justine chưa bao giờ có ý định tham gia vào sự kiện này. Cô trách Lana Rothchild vì đã hăm dọa tranh thủ sự giúp đỡ của cô. Và cô trách mẹ cô đã lên tiếng khuyến khích. Đúng lúc định rút lui thì Lana lại nhờ cô thu tiền và thanh toán các hoá đơn. Trong cuộc họp lần cuối cùng, Justine phát hiện ra mọi người rất muốn cô làm thành viên của ban tổ chức. Giờ thì không thể không tham gia được nữa rồi.

Không chỉ cuộc họp lớp khiến cô buồn chán. Còn một lý do nữa, đó là Seth. Lúc nào Seth cũng xuất hiện trong tâm trí cô, mặc dù cô không có tin tức gì của anh kể từ sau cái đêm Warren cầu hôn. Anh không để lại một lời nhắn nhủ nào cho cô cả. Anh khẳng định đã từng điên dại vì cô, nhưng cô lại không cảm thấy như thế. Anh có vẻ hờ hững với cô quá. Thế mà cô đã nghĩ... Cô đã hy vọng... Thật quái quỷ, Justine không biết mình đang nghĩ gì nữa. Cô tự nhủ mình đang không phải nghĩ về Seth và đương nhiên về Warren thì lại càng không.

Cô và Warren không hợp nhau. Nhưng nếu cô chấp nhận lời cầu hôn của Warren thì cũng thật đáng đời Seth. Ngay khi ý nghĩ đó thoáng qua đầu, Justine biết đó là điều tồi tệ nhất cô có thể làm.

“Hình như cậu có khách”, Christy Palmer thì thầm lúc bước qua bàn của Justine. Seth. Chắc chắn là Seth. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh một nụ cười quyền rũ mà cô không thể nào quên.

Nhưng người bước vào ngân hàng không phải là Seth, mà lại là Warren. Anh ta mang một bó hoa to cắm trong chiếc lọ thủy tinh trong suốt. Mọi con mắt trong ngân hàng đều đổ dồn về phía Warren lúc anh ta bước thẳng tới văn phòng của Justine.

Nếu Justine có thể tụt xuống khỏi ghế và trốn dưới gầm bàn, cô sẽ làm ngay. Cô đã hứa có câu trả lời cho lời cầu hôn của anh ta, bây giờ thời hạn đã tới nhưng cô vẫn không biết phải làm gì.

“Chào em”. Warren chào Justine đủ to để mọi người trong ngân hàng đều nghe thấy.

“Chào anh, Warren”, Justine đáp lại một cách lạnh lùng.

“Anh tới mời em đi ăn trưa”.

“Em xin lỗi”, cô vừa nói vừa cố để không khiếm nhã, “nhưng chiều nay em có một cuộc gặp”. Đúng là có chuyện này, nhưng cô không cho anh ta biết rằng đây chỉ là cuộc gặp với một trong số các nhân viên thu ngân và nó chỉ mất có năm phút. Warren thở dài. “Em biết là anh vẫn chờ mà”.

“Để làm gì?”. Cô gập tập hồ sơ đang giải quyết lại.

“Em vẫn chưa cho anh biết quyết định của em”.

“Em nói rồi”, Justine kiên nhẫn, hạ thấp giọng “nếu anh gây áp lực cho em, thì câu trả lời là không”.

“Anh đã nghĩ chúng ta có thể kết hôn, nhưng rồi anh nhận thấy rằng những gì chúng ta làm gần đây chỉ toàn là tranh luận. Có phải đó là điều em muốn không? Đã xảy ra chuyện gì hả em? Trước đây chúng ta rất gắn bó với nhau và giờ thì đột nhiên lại như thế này. Hình như anh chưa đủ tốt với em thì phải”.

“Không phải thế”. Làm sao cô có thể giải thích điều mà chính cô cũng chưa hiểu tường tận?

“Là cuộc họp lớp của em phải không?”

Justine không biết cô phải nói với anh ta bao nhiêu lần nữa.

“Nếu không phải thế, thì chắc chắn em đã gặp lại người yêu cũ”.

“Seth không phải là bạn trai cũ. Em chưa bao giờ hẹn hò với anh ấy”.

“Nhưng em đã rất muốn”.

“Không”. Dù sao thì chuyện đó cũng không xảy ra hồi cô học đại học. Chỉ thời gian gần đây cô mới cảm thấy cô mong muốn được gặp Seth.

“Chúng ta cần nói chuyện”, Warren khẩn khoản.

“Anh Warren”, cô cố hết sức để không bộc lộ sự chán nản, “em không thể bỏ làm giữa buổi chỉ vì anh muốn nói chuyện được”.

“Em có thể. Nếu lấy anh, em sẽ không phải đi làm”.

Justine nheo mắt lại. “Anh đừng nói thêm lời nào nữa”.

“Thôi được, thôi được”, Warren đưa một tay lên mỉm cười. “Thôi nào, sẽ chỉ mất một phút thôi”. Anh ta đặt lọ hoa trên góc bàn và khăn cầu bằng ánh mắt.

Kiểu chịu nhún nhường ấy thật không giống Warren chút nào. Justine nhận ra chắc hẳn chuyện này rất quan trọng, chí ít là với anh ta. Vì nếu là trước đây, anh ta sẽ bỏ đi đây ngạo mạn.

“Được, cô nói, ra hiệu cho Warren ngồi xuống.

“Anh muốn nói chuyện ở một nơi nào đó riêng tư hơn”, anh ta thì thầm, liếc nhìn xung quanh.

Justine nhìn nhanh xuống đồng hồ. “Mười phút nữa em có một cuộc hẹn. Xong em có thể đi. Anh có muốn chúng ta gặp nhau ở bên ngoài không? Ở đó ta có thể nói chuyện”.

“Được”.

Justine nghĩ anh ta đã bớt căng thẳng hơn.

Lúc cô rời ngân hàng thì Warren đang đứng chờ. Anh ta dựa lưng vào ô tô và đứng thẳng dậy lúc cô vừa từ trong bước ra. Vội vã bước tới ghế dành cho khách, anh ta mở cửa và Justine trèo vào trong. Không cần phải nói, cô cũng biết chiếc nhẫn đính hôn đang để ở hộp đựng găng tay.

“Em chỉ có vài phút thôi”, cô nhắc lúc anh ta ngồi vào ghế bên cạnh. “Cả chiều nay em kín lịch hẹn rồi”. Cô đã phóng đại, nhưng không còn cách nào khác nữa.

“Em có chắc không thể ra ngoài ăn trưa không?”.

Justine trả lời bằng ánh mắt nghiêm nghị.

Anh ta nhún vai. “Anh chỉ hỏi thôi”.

“Toàn bộ chuyện này là về cái gì?”.

Warren nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. “Anh muốn nói chuyện với em về việc cưới xin của chúng ta”.

“Anh Warren!”.

“Anh nghĩ anh biết lý do vì sao em không thể đưa ra quyết định”.

Tuyệt. Nếu anh ta có bất cứ cách giải thích nào về chuyện đó, thì cô cũng vui vẻ lắng nghe.

“Em rung động trước Seth Gunderson?”.

Trong giây lát, cô lặng ngắt không thể trả lời. Lặng ngắt cùng sự bối rối và chán nản.

“Không đúng! Anh vừa nói một điều thật...”

“Đừng cẩu thả. Ít nhất em hãy nghe anh nói trước khi tức giận chứ”. Warren siết chặt hai tay vào vô-lăng - điều đó cho thấy anh ta căng thẳng đến mức nào.

“Được”, Justine nói cộc lốc. Đây chính là lúc để cô hiểu về Warren. Đôi khi anh ta vô tình và mù quáng, giờ anh ta bỗng nhiên lại có khả năng hiểu cô hơn cô hiểu chính mình.

“Em không phải che giấu cảm xúc của mình với Seth làm gì”.

Justine khoanh tay một cách cẩu kính. “Thế thì sao?”.

“Anh có thể cho em những thứ mà bất cứ người phụ nữ nào cũng muốn. Trang sức, quà tặng, địa vị... Tất cả em ạ!”.

Justine tròn mắt nhìn. “Đó là những thứ mà tất cả phụ nữ cũng đều muốn ư? Anh chắc chứ, Warren?”.

Đáp lại, anh ta cúi người về phía cô và mở ngăn đựng găng tay, lôi ra hộp đựng nhẫn. Anh ta mở nắp, chiếc nhẫn kim cương lỏng lẻo bốn kara cô đã từng ngây ngất một lần nhìn thấy vào buổi tối nay hiện ra trong ánh sáng ban ngày. Nó lấp lánh và quyến rũ hơn bất kỳ thứ gì mà cô từng biết.

“Em nói đi”, Warren nói. “Chiếc nhẫn này là dành cho em”.

Justine không tranh luận với anh ta. Anh ta nói đúng; chiếc nhẫn kim cương này thật khác thường và bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ đẹp lên rất nhiều nếu có nó trên tay.

“Em thấy sao hả?”, Warren giục.

Justine thở dài, thừa nhận mình đã thua.

“Anh đã nói rõ quan điểm của mình. Đó là suy nghĩ của anh”.

“Còn gì nữa không?”, cô hỏi. “Em phải quay lại làm việc”.

“Em muốn có chiếc nhẫn, còn anh muốn em có nó, nhưng em vẫn do dự và anh nghĩ anh biết lý do”.

Justine không nói gì.

“Anh có thể cho em mọi thứ em xứng đáng được có, nhưng cả hai chúng ta đều biết có một thứ anh không thể cho em”.

“Anh Warren...”.

“Hãy nghe anh đã. Em muốn có Seth Gunderson. Em còn trẻ, khoẻ, và quý tha ma bắt, anh không phải là thằng mù”. Warren bắt gặp ánh mắt cô, rồi liếc sang chỗ khác. “Nhưng anh có thể coi như không thấy”.

Justine nhú mày. “Em không hiểu”.

Warren vòng tay qua lưng ghé cô ngồi.

“Em yêu, em muốn làm tình. Đó là điều mà không người phụ nữ nào trẻ đẹp như em lại không ham muốn. Thế thì cứ việc, anh ủng hộ. Cứ cho hẳn ta cuồng si nếu điều ấy làm em vui, rồi sau đó hãy trở về với anh”.

Những từ ngữ thô thiển từ miệng Warren thốt ra khiến Justine kinh ngạc. “Anh đang khuyến khích một mối quan hệ sai trái?”.

“Nếu không phải là Seth, thì cũng sẽ là một ai đó khác. Em cứ chọn”.

“Đó không phải là kiểu hôn nhân em cần!”.

Warren nói như thể không nghe thấy lời cô. “Điều duy nhất anh yêu cầu là em phải cho anh biết kẻ đó là ai”.

Justine không thể tin được là họ đang nói về một câu chuyện ghê tởm đến như vậy. “Em không phải là loại người ấy, anh Warren ạ”.

Anh ta cười toe toét cùng với sự thích thú của một người đàn ông tự mãn vì đã nhìn thấu được mọi sự. “Em chẳng bao giờ biết đâu, Justine ạ. Chẳng bao giờ đâu”.